

In Frankrijk bestaat er evenals een „Ordre national des médecins” ook een „Ordre des pharmaciens”, waarvan iedere apotheker wettelijk verplicht is lid te zijn. Deze orde heeft, evenals die der artsen, een „Code de Déontologie” uitgevaardigd, waarin de plichten van de apotheker nader zijn omschreven.

De twee belangrijkste wettelijke voorschriften zijn die welke de bereiding van geneesmiddelen betreffen. Het eerste hiervan bepaalt, dat de apotheker eigenaar van zijn werkplaats moet zijn, en dat hij zelf het beroep moet uitoefenen. (Op deze regel zijn er enkele uitzonderingen: apothekers kunnen collectief een inrichting bezitten en deze door een of meer apothekers laten beheren; ziekenhuizen kunnen een apotheek bezitten en er een apotheker in aanstellen).

Speciale aandacht verdient het tweede voorschrift betreffende de grote fabrieken van geneesmiddelen. Het voorschrift houdt te dezen opzichte met de praktijk rekening. Het kapitaal dat voor dergelijke inrichtingen nodig is, kan natuurlijk niet van één of zelfs ook meer apothekers komen. Het voorschrift bepaalt derhalve dat er in de leiding van een dergelijke fabriek een bepaalde verhouding tussen leken en apothekers moet bestaan. Volgens de wet moet echter het grootste deel van het kapitaal toebehoren aan een of meer apothekers, of aan de Staat.

Dit punt zou aanleiding kunnen zijn tot critiek, ware het niet, dat er zich sinds 1945, toen deze wet in werking trad, geen bepaalde moeilijkheden door de toepassing ervan hebben voorgedaan.

De fabricage van geneesmiddelen mag slechts geschieden onder rechtstreeks toezicht van apothekers. Voor het grootste deel zijn dit spécialité's; deze moeten zijn voorzien van een visum van de Minister van gezondheid. Hiertoe moet eerst een voorstel uitgaan van een speciale commissie van artsen en apothekers, genaamd „Comité technique des spécialités”. Het visum wordt pas toegekend als deze commissie verklaart „que la spécialité présente un caractère de nouveauté, ainsi qu'un intérêt thérapeutique et qu'elle n'offre pas de danger pour la santé physique et morale de la population.” Het visum heeft bovendien in zekere zin de kracht van een octrooi, dat het praeparaat gedurende zes jaar tegen namaak beschermt).

De wet op de pharmacie regelt ook de reclame voor spécialité's. De publiciteit is geheel vrij indien het artsen of apothekers betreft, maar tegenover het algemene publiek is zij aan strenge bepalingen onderworpen: er mag niet veel meer worden genoemd dan de naam van het praeparaat en die van zijn fabrikant.

Literatuur: ¹B. PIÉDELIÈVRE (1954) *Revue du Praticien* 4, 336.

M. M. HILFMAN

BRIEFWISSELING

TE LATE BEZORGING TIJDSCHRIFT

Door de plotseling afgekondigde sluiting der postkantoren op Vrijdag 30 April j.l. kon nummer 18 van dit *Tijdschrift* niet op tijd worden verzonden, zodat tot onze spijt vele abonné's deze aflevering te laat hebben ontvangen.

Amsterdam, 3 Mei 1954

REDACTIE